

közvetítő arról is gondolkodik, hogy a kijelölt tag az előírt feltételek mellett a felkínált munkát el is vállalja. A hatósági munkaközvetítő ezzel szemben, ha a megbízó különös indokot nem szolgáltat, köteles átvenni a megbírást még akkor is, ha a bérfeltételek az átlagos munkabérekkel meg sem közelítik és az alkalmazási körülmények távolról sem ideálisak. A gazdasági válság óta állandósult munkabérredukciós irányzat ellenére a hatósági közvetítő és eredményessége kielégítő — mondja a jelentés —, hiszen a munkaadói megbízásoknak mindössze két százaléka maradt kielégítetlenül, aminek oka kétségtelenül a nagyarányú munkanélküliség és ennek következménye, az elmélyült inség, másik oka pedig a mesterséges beavatkozás, hiszen a munkaalalmak 89 százaléka a szükségmunkákból került ki.

A gazdasági élet által nyújtott munkalehetőségek területén sokkal vigasztalanabb a közvetítés eredménye és azt mutatja, hogy a nagy munkanélküliség időszakában milyen hatalmas

mértékben érvényesültek a munkabérredukciós törekvések és milyen kedvezőtlenekké váltak a munkafeltételek,

mennyire hátrányosan befolyásolták a közvetítést a rosszul, vagy egyáltalában nem fizető munkaadók. A természetes szakmunkahelyekből 100 munkahelyre mindössze 74 közvetítés esett. Ez az arányszám adja a helyzet valódi, igen szomorú képét.

A beszámoló részletesen ismerteti a hatósági munkaközvetítő szerepét az ingyenyhitési akció és a szükségmunkák megszervezése körül. A hivatal bonvolult valószínűsítés-számítások alapján minden évben előre megállapította, hogy körülbelül milyen arányú munkanélküliségre kell számítania a városnak és így mennyi szükségmunkaalalomról kell gondoskodnia. A munkanélkülieket, családi viszonyait, anyagi helyzetüket precíz kartotékrendszerben tartja nyilván. Az eddig szerzett tapasztalati adatok alapján a hivatal vezetője szükségesnek és sürgősnek tartja a munkafront megszervezését.

Három engedélyesről megvonják a trafikjogot

Befejeződött a revízió

(A Délmagyarország munkatársától.) A trafikrevízió során a szegedi pénzügyigazgatóság felülvizsgálta az összes szegedi dohánytőzsdéi engedélyeket és ahol azt tapasztalták, hogy az engedélyesnek havonta 300 pengő meghaladó különjövödelme van, az engedély bevonására tettek javaslatot. A revízió — értesülésünk szerint — befejeződött; a szegedi pénzügyigazgatóság három trafikengedély bevonására tett előterjesztést a pénzügyminiszternek. A vizsgálat során megállapították, hogy mindhárom szegedi trafikengedélyesnek a dohánytőzsdéből származó jövedelmükön felül, még külön 300 pengő jövedelme is van.

Az egyik trafik, amely minden valószínűség szerint rövidesen megszűnik, illetve engedélyest változtat, a Széchenyi-téren van, a másik a Kálvária-úton működik. A revízió során mindkét trafikengedély bevonására tett javaslatot a pénzügyigazgatóság. Megszűnik a Boldogasszony-sugárút 20. szám alatt levő dohánytőzsde is, mely ezideig Farádi Vörös Tibor tábornok özvegyének a tulajdonában volt. Az engedély bevonására azonban nem kerül sor, mert a tábornok özvegye már a revíziós eljárás során lemondott jogáról.

Az engedélyeseknek február elsejére fel kellett mondaniuk trafikjuk bérletét. A három trafik azonban február után sem szűnik meg, hanem új engedélyeseknek fogják kiadni. Erre azonban csak a felmondás végleges elintézése után kerülhet sor, mert a felmondásokat az érdekeltek megfellebbezhetik, ha meg tudják okolni, hogy a dohánytőzsdéi engedély megvonásával megélhetésük veszedelembbe kerül. A Boldogasszony-sugárúti trafik ügyében már nem lesz változás, mivel a régi tulajdonos saját elhatározásából mondott le arról. A másik két trafik ügyében csak februárban lesz döntés és ha a felmondást akkor jóváhagyja a pénzügyminisztérium, a szegedi pénzügyigazgatóság pályázatot fog kiírni. Az egyik trafik engedélyét ebben az esetben ötvenszázalékos hadirokkantnak, vagy nagycsaládu hadiözvegynek kell kiadni, a másik engedély felett szabadon rendelkez-

zik a pénzügyminiszter. Tekintettel arra, hogy a Széchenyi-téri és a Kálvária-úti trafikok meglehetősen forgalmasak, az új trafikengedélyekért máris megindult a harc, nap-nap után növekszik a pályázók száma.

Mozi után vakmerő trafikbelörés

(A Délmagyarország makói tudósítójától.) Tegnap éjjel három gyanúsán viselkedő suhancra lettek figyelmesek a Fő-téri rendőrök. Az egyik lemezvágóollót cipelt, a másik kettőnek pedig nehezen rejthető csomag feszítette kabátját. A püspöki kápolna mögötti kis uccában utat állottak a rendőrök a suhancoknak és igazolásra hívták fel őket. Még mielőtt élőszóval válaszolhattak volna, választott helyettük a kabátjuk alatti csomag, amelyből 4—5 pakli dohány gurult a rendőrök elé. Az igazoltatásnak erre a fordulatra azután egy-kettőre beismerték, hogy a színház melletti trafikból jönnek, amelyet feltörték és kiraboltak.

Érdekes vallomásukat folytatták a rendőrségen. Eszerint a betörők vezére La Jós Sándor 18 éves Vertán-telepi kovácsinas, aki Szabó Lajos kovácsmesternél volt alkalmazásban. A másik kettő kiskoru, mindketten tanoncok. A 3 gyerek vasárnap a moziban megnézték egy fegyvendrámat, amely olyan hatással volt rájuk, hogy az előadás után hasonló tette határozták magukat. A határozatot másnap tette változtatták át. Előzetes szemle után öv. Jártoné trafikját találták legalkalmasabbnak a betörésre. La Jós Sándor gazdájának a műhelyéből elcsente a lemezvágóollót, amivel lemetszték a lakatot. Több, mint egy félóraig cirkáltak a bódé körül, várva az alkalmas pillanatot. Közben az egyik makói detektívvél találkozott. A detektív rájuk szólt — vallják a suhancok —, hogy azonnal takarodjunk haza s mi úgy tettünk, mintha szót fogadnánk, a lakat azonban ekkor már le volt vágva s mi a detektív eltávazása után nyugodtan fogtunk a munkánkhoz.

A vigyázók felváltva, egyenként mentek a trafik ablakához, hogy zsebrevágják az ablakon át kiadott holmikat. 30—40 percnyi pakolás után végeztek a trafikkal. 27 pengő készpénz és 50 pengő értékű dohányneműt jövedelmezett a betörés, amellyel azután megindultak a Horthy-park irányában, hogy a park mögötti elhagyatott téren megosztozkodjanak a zsákmánynon. A véletlen azonban már a kápolna mögött rendőrökre juttatta őket. Szerdán mindhármat átkísérik a szegedi ügyészre.

Az építőmunkásság helyzete

A karácsonyi nyilatkozatok alkalmával a Délmagyarország hasábjain az építőmunkások is elmondták egyet-mást helyzetükről. Elmondották többen között, hogy az évek óta folyton fokozódó válság épen ezt az ipart sújtotta legjobban és az építőmunkások azok, akik a legkétségbeesettebb helyzetben élnek annak reménye nélkül, hogy valaki is törődne pusztulásukkal. Elmondották azt is, hogy tűrhetetlen helyzetük megváltoztatására akciót indítanak munkaalalmakért és az immár koldusfiliert jelentő munkabérek ellen. Végül ironikus célzást tettek arra, hogy az, amit az építőmunkásság eddig követelt: még csak emberinek sem volt nevezhető, mégis süket fülekre talált mindenütt, még a legilletékesebb fórumoknál is.

A sok mondanivalóból csak ennyit mondtak, mert nem akartak ünneprontónak látszani abban a reményben, hogy az újjászületés Messiása számukra is hoz megváltást. De hiába folytatták magukba nyomoruk jajsztát a békesség ünnepén, mert fűtetlen lakásuk és tépett rongyaik alatt üresen korgó gyomruk, mint kínos valóság továbbra is megmaradt számukra. Most az ünnep után, az újév, új nyomorúság kezdetén kijelentik az építőmunkások, hogy van még mondani való! Mégpedig nem panaszos, hanem dacos, amilyen a sorsunk. Mi építőmunkások vagyunk és a virágzó városok — az egekbe ívelő hatalmas gyárkémények és a civilizációt hirdető kolosszusok sokaságát építettük fel. Itt vagyunk munkaerőnkkel, tudásunkkal, alkotó vágygal munkátlanul, kenyér nélkül. Miért? Csak nem azért mert már mindenki kifogástalan lakásban lakik, vagy már túl sok kórház, iskola, kulturház, ut, vasút, hid épült és az építőmunkás-kezekre immár nincsen szükség? Szó se róla. Ellenkezőleg, mindezekre nagyobb szükség van ma, mint valaha. Nemcsak azért, hogy a sok-sok építőmunkás munkához és kenyérhez jusson, hanem főként azért, hogy az építőipar, amely több, mint 30 ipart foglalkoztat, új vérkeringést vigyen a gazdasági életbe, fellendítve mezőgazdaságot, ipart, kereskedelmet, valósággal új konjunktúrát teremtsen a termelés és fogyasztás területén. De mivel épen ez a generálipar jutott legelőbb válságba a hitelválság után — magával rántott számtalan termelési és elosztási tényezőt — nyilvánvaló, hogy itt kell keresni a megoldás lehetőségét is. Ez azonban csak a hiteléletnek egy egészen új rendszerével válik lehetővé. Minthogy azonban ma már a pénztőke mozgása mindjobban és bonyolultabban szövi át és köti össze társadalmi életünk minden szálát: hitelrendszerünk és ennek nyomán az építőipar is mind közelebb jut ahoz a szükségszerűséghez, hogy társadalmi kezelés alá kerüljön. A hitelválság megbénította a magánépítkezést. Ennél fogva ma egyetlen járható út az, hogy az építkezési tevékenységet a közületeknek kell átvenniük, amely az első lépés az építőipar társadalmisítása felé. De mit látunk ezzel szemben?

Látjuk, hogy a közületek ellenkező irányban mozognak, ami a válságot nemcsak hogy nem enyhíti, hanem még jobban elmélyíti. Az építőmunkásság teljes tudatában van annak, hogy létének emberhez méltó állandó biztosítását a tőkéstermelési rendszerben el nem érheti. Ezért harcai során egy pillanatra sem feledkezik meg végső céljáról, de addig is küzdenie kell és fog is létének fönntartásáért: munkaalalmak teremtéséért, a munkabér és a munkaviszonyok megjavításáért, munkanélkülisége esetére való rendszeres munkanélküli segélyért és az építőmunkásság osztálytudatos megszervezéséért. Harcait azzal a törhetetlen hittel vívja meg, hogy győzni fog és el fog jönni az az idő, amikor az építőmunkás is emberi életet élhet.

Ladvánszki József.

FASOR SZANATORIUM

Budapest VII. Ker. Vilma királynő ut 9. Telefon 31-5-26.

Sebészet, belgyógyászat, szülészet, nőgyógyászat, idegosztály
Olcsóbb mint bármely klinika vagy kórház különszobája

Napi ellátási díj 10 pengőtől.

Kórházi pauszálárak idegbetegek esetében továbbá szüléseknél.